

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE LAATSTE BOER

Volks toneelstuk in drie bedrijven en
een epiloog

door

Jan van Loo

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.2815

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>DE LAATSTE BOER</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>JAN VAN LOO</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2004/0220/07
ISBN 978-90-385-08610

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Jan van Loo

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(7 dames – 6 heren – 1 kind)

BOER TIST
MOE BIE, zijn vrouw
LODE, hun zoon
SOPHIE, hun dochter
SUZAN, hun pleegdochter
KAREL, oud ijzermarchand
MARTINE, zuster van Tist
HANNE, haar dochtertje
GARDE
ROB
FRANSIN, zijn vrouw
DORIEN, hun dochter
PATRIK, hun zoon
JUSTINE, zus van Fransin

INDELING

Eerste bedrijf: een zonnige voorjaarsdag
Tweede bedrijf: veertien dagen later
Derde bedrijf: een paar dagen later
Epiloog: een half jaar later

DECOR

De ouderwetse woning van Boer Tist. Vooraan links keukendeur achteraan deur naar stal. Tegen de achterwand schouw met kachel. Rechts vooraan de voordeur daarnaast klein raam, en achter de deur naar de slaapkamer. Verder aankleding naar mogelijkheden. Tafel en stoelen en twee zetels, kasten, enz.

E E R S T E B E D R I J F

(Sophie staat aan de tafel de gazet te lezen met boterham en tas koffie in de hand. Moe komt uit keuken.)

MOE : Hebt gij nu geen half uurtje de tijd om in de keuken op uw gemak een boterham op te eten?

SOPHIE : Jawel , maar hier kan ik nog eens in ons vader zijn gazet zien.

MOE : Ons vader zijn gazet dat moogt ge wel zeggen, soms denk ik dat hij ze wel twee keer uitleest.

SOPHIE : Laat hem toch doen, terwijl hij dat doet zaagt hij niet.

MOE : Ja, hij heeft het niet gemakkelijk. Hij wilt wel werken maar dat gaat niet meer hé. Een rug, als die versleten is dan is dat gedaan.

SOPHIE : Ik dacht dat hij nu zo'n goede pilletjes had?

MOE : Ja voor de pijn wel en als hij dan stillekens moest blijven zitten dan zou dat misschien wel te doen zijn, maar als hij wat beter is loopt hij van hier naar daar. Hij moet zich toch met alles kunnen bemoeien dat weet ge toch.

SOPHIE : Aaaaaai..... en of ik dat weet.

MOE : Wat is 't? Gromt hij op u ook, doet gij uw werk niet goed?

SOPHIE : Jawel, ik kan beter ploegen dan ons vader, dat heeft hij zelf al eens gezegd. Allé beter... schoner en rechter wel maar dan doe ik er naar en zeker als ik tegen half-achternoen een boterham kom eten zoals nu, dan is die voor kaarsrecht, daar heb ik dan wel voldoening van. Maar is dat nu gezaag of gegrom 't is altijd van: "Ik kon dat vroeger op de helft van de tijd en onze Lode op nog een kortere tijd."

MOE : Ge moet hem maar eens goed antwoorden en u niet laten doen.

SOPHIE : Maar dat doe ik toch zulle moe. Ik heb het gisteren nog gezegd, ik zei: Laat onze Lode dan ploegen hé, ik, ik heb een diploma van verpleegster maar toch zit ik alle dagen op een tractor. Dan antwoord hij niet direct. *(trager spreken)* Dan kijkt hij met zo'n droevige blik over de akker en mompelt juist verstaanbaar: "Gij kunt dat beter en schoner", en dan klopt hij met zijn stokske zo heel voorzichtig op de ploeg precies of hij bang is om dat zwaar materiaal

zeer te doen. Daarna komt er zo'n flauw lachje op zijn mond en zegt hij: " De ploeg blinkt schoon, dat is goed". En dan ga ik er weer maar tegen aan hé.

MOE : Ja menneke, ik weet dat allemaal wel. Maar onze va heeft het niet gemakkelijk.

Hij heeft het in zijne rug maar ook in zijn koppeke.

SOPHIE : Moe, wat heeft onze va dan in zijne kop?

MOE : Sophieke, gij moet mij niet verkeerd verstaan. Gij weet toch dat onze va zijn droom altijd was dat onze Lode hier de boer zou worden.

SOPHIE : Dat weet ik zeker, maar onze Lode zijn besluit staat vast. Hij is voor drie jaar een herscholing begonnen voor metser: hij is nu een goede metser met een dikke pree. Hij trekt zich van de boerderij niets meer aan.

MOE : Ik weet dat allemaal kinneke en ik kan daar met onze Lode goed over klappen en als ik mijn hart rechtuit moet spreken, kan ik onze Lode geen ongelijk geven, maar dat durf ik tegen onze va niet zeggen.

SOPHIE : In het begin dat onze Lode naar de zozegde school ging, was het nog te doen. Toen deed hij het werk met de tractor nog voor en na, maar sinds ik afgestudeerd ben is onze Lode niet meer op de tractor geweest. Moe, van mijn twaalf jaar heb ik voor verpleegster gekozen, ik heb mijn diploma al bijna een jaar en waar zit ik..... op de tractor!

MOE : Ik weet dat, ik weet dat, denkt ge dat ik geen zorgen heb? Ik vraag mij dikwijls af: wat voor een huishouden is dat hier tegenwoordig? Dat is niet altijd zo geweest zalle Sophie, wij zijn hier gelukkig geweest en hebben hier goed onze kost verdiend met veel en hard werken. Maar het is zoals de mensen zeggen: kleine kinderen kleine last, grote kinderen grote last. Onze va die was er vast van overtuigd dat onze Lode de boerderij hier ging overnemen. Onze va dat was vroeger een vrolijke boer die kon lachen en met de buren een borrel drinken, maar dat is nu wel anders. Onze va en onze Lode zijn nu kat en hond en als die mekaar nu tegenkomen is dat schelden en ruzie maken

SOPHIE : Is het daardoor dat onze Lode zoveel drinkt?

MOE : Ja, ik denk van wel ja. Onze va wilt onze Lode niet verstaan en onze Lode wilt onze va niet begrijpen.

SOPHIE : Ik keur dat niet goed dat onze Lode zoveel drinkt maar hij heeft hier al wel wat moeten horen hé. Hij heeft mij eens gezegd dat het bij hem tot hier zit

(wijst kop) en dat hij een lief ging zoeken en dat hij hier zo rap mogelijk weg wil.

MOE : Misschien is dat nog het beste.

SOPHIE : Ja, maar ik ben wel het slachtoffer. Ik met mijn diploma van verpleegster, ik sta wel tussen de koeien. Ik moet alle dagen met pillekens rondgaan: vier voor onze va voor zijn rug, twee voor u tegen de koppijn en drie voor mij om niet door te flippen.

MOE : Maar Sophie, wat zegt ge nu toch allemaal

SOPHIE : De waarheid moeder, niets dan de waarheid.

MOE : Sophieke, ik versta u ook zalle kinneke. Wij hebben het er nog nooit over gehad maar waarom zoekt gij ook geen lief?

SOPHIE : Als ik hier aan de mestput sta, zullen er niet veel op afkomen. Wat strontvliegen, dat zal alles zijn zeker!

MOE : Voor mij hoeft dat geen boer te zijn, ga eens naar een bal of naar een fuif

SOPHIE : Moeke hebt gij dat daar al eens gezien, hebt gij die parking al eens gezien? Als ik daar met onze va zijn jeep - die 17 jaar oud is – aankom, dan vind ik die 's nachts niet meer terug. Heel zeker hebben ze die dan weggetakeld naar de Karel als oud ijzer.

MOE : Waarom koopt gij ook geen fatsoenlijk autootje zoals onze Lode?

SOPHIE : Maar moe, denk nu toch eens na, van wat? Van potscherven of van die 250 euro die nog op mijn boekske staat van toen ik mijn plechtige communie gedaan heb. Onze Lode zal de macho wel uithangen, die heeft al twee jaar een dikke pree voor zichzelf.

MOE : Hij betaalt wel zijn onkosten hé Sophie.

SOPHIE : Het moest er nog aan mankeren!

MOE : Sophieke, stop ermee alstublieft, mijn kop staat op springen. Speel nog eens verpleegsterke en haal iets voor de koppijn.

(Sophie af keuken)

Dat meisje heeft gelijk, dat is hier geen regeling, daar moet dringend over geklapt worden.

SOPHIE : *(op met glas en bruistablet)* Alstublieft.

MOE : *(drinkt)* Ik heb twee kinderen waarmee ik het beste voor heb maar dat schijnt niet te lukken. Ik geef toe, onze va heeft daar misschien wel de meeste schuld aan. En dan heb ik nog een aangenomen kind, een weeskind. Ik heb mijn zuster op haar sterfbed beloofd dat ik voor haar klein ging zorgen. Die was toen drie maanden maar ondertussen is dat weeral 25 jaar geleden. Zonder problemen is dat ook niet gegaan, dat weet gij goed genoeg. Ze is een beetje simpel, ze weet het zelf ook. Ze lacht er zelf dikwijls genoeg mee dat ze bij haar niet allemaal op één rij staan. Maar pas op, ik heb daar veel hulp aan hé, in de keuken en in het melkhuis. Als er iets te doen is met water dan is dat voor ons Suzane. Als die ooit een brave jongen moest tegenkomen, dan zie ik die nog wel trouwen.

SOPHIE : Ja ja, maar over de vader wordt hier niet veel verteld hé!

MOE : Maar die heeft geen vader!

SOPHIE : Aai... 2000 jaar geleden is dat ook nog eens gebeurd

MOE : Ja, hoe moet ik dat nu uitleggen? Die jongen wist niet dat ons Ortans in verwachting was. Dat was een Engelsman

SOPHIE : Oh, een Engelsman die zijn zakske thee hier heeft uitgeschud en bye bye!

MOE : Nee Softie, dat was een brave jongen die hier in de geburen werkte in 't Engels kamp. Die hadden al bijna twee jaar verkering maar hij kon het in België niet gewoon worden. Hij wilde dus terug naar Engeland, maar ons Ortans wilde niet mee en de liefde was uit. Zij heeft hem niet verteld dat ze in verwachting was, hij is vertrokken en zeven maanden later had ze een baby, voilà.

SOPHIE : Sterk verhaal, maar ja hier gebeuren alle dagen sterke verhalen.

(Boer op voordeur)

BOER : Gij hebt zeker een heel brood opgeten?

SOPHIE : Waarom?

BOER : Gij zegt, ik ga een boterham eten. Waarom duurt dat zolang?

SOPHIE : Zeg va, als ik die hoek vandaag niet omgeploegd krijg, dan doe ik morgen verder hé.

BOER : Nee Sophie zo werkt dat niet. Als ge een planning maakt moet ge die uitvoeren, uitstel is achterstel. Maar allé de dag is nog niet om en er is goed licht op de tractor. Gij weet toch hoe dat werkt hé?

SOPHIE : Nee va, met licht werken dat doe ik niet, dan heb ik daar geen zicht op en wordt dat een gebroddel. Dat doe ik niet, saluut. (*af stal*)

MOE : Tist, zoudt gij eens niet wat vriendelijker zijn tegen dat meisje, ze doet nog zo haar best.

BOER : Bedorven en verwend zijn ze! Ge ziet wel hoever dat wij ermee gekomen zijn.

MOE : Gij hebt geen klagen over uw kinderen gij!

BOER : Over ons Sophie niet maar gij gaat onze Lode toch geen gelijk geven zeker?

MOE : (*aarzelend*) Ik weet niet.

BOER : Wablieft? Al tien jaar zijn wij onze oude dag aan 't voorbereiden en wij gingen op tijd met pensioen gaan. De Lode werd de boer en wij gingen voor ons plezier, ja voor ons plezier, nog wat helpen op de boerderij. Dat is toch waar, maar nu kiest madame begot voor de verloren zoon!

MOE : Nu ken ik de situatie, maar gij hebt nooit naar mij willen luisteren.

BOER : Ik ken de situatie ook: een verpleegster en een metser.

MOE : Maar die metser verdient wel meer dan 1.200 euro in de maand. Dan doet hij nog alle dagen 2 overuren aan 12,50 euro per uur zuiver voor de onkosten van zijn auto en zijne zuip. Legt daar de centen van uw boerderij eens naast!

BOER : Er zijn zeven vette en zeven magere jaren.

MOE : Tist, wij hebben 40 vette jaren gehad, nu komen er misschien wel 40 magere.

BOER : Hebben wij niet goed geboerd? Een boerderij op een blok van 16 hectaren, alles aan huis en dan nog wat huurland. Spijtig van die vier hectaren hiernaast die ze niet wilden verkopen... om mij te pesten, de smeerlappen.

MOE : Gij moogt niet vergeten hé Tist: uw ouders hebben ons goed voortgeholpen. Mijn ouders waren ook boeren en daar hebben wij ook veel van geërfd. Wij hebben een goeie duw in onze rug gehad.

BOER : Onze Lode zou geen duw in zijn rug krijgen?

MOE : Tist, onze boerderij is verouderd. Zie die papieren daar maar liggen, gij kent daar niks van en gij trekt u daar niks van aan; hier zijn miljoenen kosten aan. Morgen gaan wij daar met ons gevieren eens over klappen.

BOER : Tegen zatte mensen klap ik niet en gij zegt, “niet in orde”, maar het is altijd zo gegaan... en ze gaan u toch niet in de bak steken omdat ge werkt zeker. (*af stal*)

MOE : Koppige boer! (*af keuken*)

KAREL : Vodden en benen, oud ijzer, lood en koper en lege wijnflessen. (*2 maal*)

MOE : Karel, wat roept ge nu allemaal?

KAREL : Ja Bie, vroeger was dat zo. Vroeger heb ik nog vodden opgekocht, dat is wel zo'n 30 – 40 jaar geleden; oud ijzer dat is altijd mijn hoofdartikel geweest hé. Lege wijnflessen, wat ik daarmee verdienen was voor mij hé, dat was mijn drinkgeld. Weet gij nog dat ik toen 1 frank kreeg voor een lege wijnfles, dat was in die tijd veel geld zalle meiske. Maar ik ben daar eens aardig mee gevaren. Die wijnflessen, daar vroeg ik alleen maar naar bij het rijk volk hé. Ik belde aan bij de chique villa. Daar kwam daar zo een postuur van een vrouw in de deur staan, gij weet wel zo'n figuur a la Margrit Hermans. Ik vraag: “madame hebt u soms oud ijzer of lege wijnflessen?” Die plaatst haar handen in haar heupen en zegt : “Zie ik er soms uit als iemand die veel wijn drinkt?” Ik zeg: “Nee, neen toch niet maar azijnflessen zijn ook goed.” Oh toen heb ik moeten lopen sé. Toen ben ik mijn eigen velo voorbij gelopen, ik had geen tijd om erop te springen.

MOE : Gij hebt toch ook al wat meegemaakt hé.

KAREL : Veel misère gekend, maar veel gelachen ook. Bie, ik heb een cadeauke bij voor Tist.

MOE : Ter ere van welke heilige is dat?

KAREL : Gij moet daar niet teveel heiligen bij roepen, die fles zal rap genoeg leeg zijn. Wel Bie, ik kom hier regelmatig een borrel drinken en Tist al kennende ga ik eens op mijn brood krijgen van: “gij komt hier om mij af te zuipen” en de wind moet niet altijd uit hetzelfde gat waaien.

MOE : Wij kunnen onze jenever zelf wel betalen.

KAREL : Dat weet ik, dat weet ik wel, gij hebt daar geen problemen mee maar den Tist, gij kent hem toch! nu... dan kan ik zeggen dat ik regelmatig een fles heb meegebracht en voel ik mij zowat ingedekt ziet ge.

MOE : Regelmatig?

KAREL : Ja, nee, ja... maar vanaf nu zal ik...

MOE : Trek uw plan (*zet fles in de kast*) maar vergeet niet dat onze Tist maar tweeborrels per dag mag drinken. Hij pakt medicamenten voor zijn rug.

KAREL : Sommige pillekes werken rapper met een borrel. Maar waar zit hij nu dat wij eens ene kunnen snoepen.

MOE : Ik zal hem roepen. (*af stal*)

SUZAN : (*op keuken met emmer en aftrekker*) Ah Karel hoe is 't, hebt gij al een lief?

KAREL : Neen Suzanneke en hebt gij al een lief?

SUZAN : Neen jongen, ik moet geen lief hebben, met de venten niets dan last.

KAREL : Wel gij zijt nog de slimste sè. Maar gij hebt toch gene schrik van de venten zeker?

SUZAN : Ik ben van niemand bang, ook van u niet zalle Karel.

KAREL : Van mij moet gij niet bang zijn, maar als ik nu 20 jaar jonger zou zijn hé, dan waart gij de mijne.

SUZAN : En waarom nu niet? Twintig jaar, maakt dat zoveel verschil?

KAREL : Suzanneke, ik ben een oude jongman. Ik ben minstens 20 jaar ouder dan gij maar ik heb mij altijd wel goed gadegeslagen maar hm...

SUZAN : Maar nog niet gebruikt, alleen van voor een beetje zeker, ha! ha! ha!

KAREL : Zeg, nu gaat gij mij nog verlegen maken.

SUZAN : Moe Bie zegt als ik een lief heb dat ik dan de pil moet pakken.

KAREL : De pil?

SUZAN : De antikonceptisiepil, die kent gij niet zeker? (*Karel schudt neen*)

KAREL : Anti-gel dat ken ik, maar dinges...

SUZAN : De antikonceptisiepil dat is om veel kindjes... niet te krijgen ha ha ha. Ik ga verder werken, met de venten niets dan last. (*af slaapkamer Boer*)

KAREL : Verdomme, die heeft mij doen zweten. Ze zeggen wel dat Suzan ze niet allemaal op één rijtje heeft maar daar twijfel ik aan. Een goede borrel zou mij goed doen.

(*boer op: stal*)

Hier hebt ge boer Tist. Aai, amaaai wat voor een zuur gezicht hebt gij er nu weer opstaan. Gij hebt zeker deze nacht uw voeten niet mogen warmen aan uw Bie. Waar zit gij toch altijd? Ze zeggen wel dat gij het in uw rug hebt, maar gij zijt nooit binnen.

BOER : Ik mag op mijn boerderij toch wel gaan of staan waar dat ik wil zeker?

KAREL : Oei oei, deze morgen toch niet met het verkeerde been uit bed gestapt?

BOER : Neen dat gaat niet want ik kan maar op één been fatsoenlijk staan en dat is op mijn goed been

KAREL : Allée dan zit er nog kans in voor een goeie borrel? (*zit aan tafel*)

BOER : Karel, ik moet u toch eens iets zeggen. Ik zit er niets mee in dat gij hier een borrel komt drinken, maar alle dagen? De wind kan niet altijd uit hetzelfde gat komen hé.

KAREL : Wel potverdekke dan ben ik al zo goed dat ik regelmatig een fles meebrenge en dan zit hij nog met die windrichting in zijn kop. Zie maar eens in de kast.

BOER : (*kijkt in zijn kast*) Regelmatig, hoe dikwijls is dat?

KAREL : Vanaf nu, alle weken

BOER : Als ge het maar niet vergeet.

KAREL : En die dient niet om voort te verkopen hé. Gij moogt daar eentje van ingieten.

BOER : Als men tegen u iets zegt dat u niet aanstaat, dan kunt gij ook zagen hé. (*haalt fles en borrels*) Maar soms ben ik wel jaloers op u.

KAREL : Ach ja, omdat ik zo goed mijne kost verdien?

BOER : (*zit*) Nee, nee omdat gij zo een kontente mens zijt, altijd vrolijk en blij.

KAREL : Dat ligt aan uzelf hé Tist. Gij zit altijd te janken dat ge geen opvolger hebt voor uw boerderij. Ik heb ook geen opvolger maar weet gij wat ik denk? Als mijn kaars uit is dat ze dan hun plan trekken met mijn oud ijzer.

BOER : Voor mij is dat heel anders hé Karel. Gij zijt een oude jongman, gij hebt geen kinderen, dus gij kunt geen opvolger hebben en daarbij, oud ijzer marchand, wie wilt dat nu nog zijn.

KAREL : Zeg boerke, ik zal u eens iets zeggen sè, maar niet kwaad worden hé. Giet eerst nog maar een borrel in want seffens komt het er misschien niet meer van. Gij hebt nu twee kinderen hé, hebt gij een opvolger? Nee, nu niet en nooit niet.

Weet gij ook dat ik mijn oudijzerbedrijf gemakkelijker kan verkopen dan gij uw boerderij?

BOER : Houd uw grote smoel maar toe want gij wordt al zat.

GARDE : Hallo! (*op voordeur*)

KAREL : Nu smijten ze wat binnen, de man van de wet.

GARDE : (*met zijn handen*) Oh, oh de dienaar van de wet.

BOER : Wat nieuws garde?

KAREL : Geef die mens toch eerst een borrel.

GARDE : Oh, oh onder de diensturen drink ik zelden alcohol.

KAREL : Garde, doe maar gewoon, gij zijt hier bij het simpelste volk uit het dorp, dat weet ge goed genoeg.

GARDE : Allé, éne om te beginnen.

BOER : Nu weet ik nog niet wat voor nieuws gij bij hebt, ik ben curieus hé.

GARDE : Oh, oh. (*neemt papier*) Ja Tist, er is een klacht binnengekomen voor het dichtslippen van een gracht gelegen Itegemse baan Kadaster N° 303. Waarschijnlijk is er met een tractor in de gracht gereden. Eigenaar wordt verzocht de gracht in oorspronkelijke staat te herstellen om wateroverlast te voorkomen. Bij nalatigheid zal forse geldboete volgen.

BOER : Daar weet ik niets van. Itegemse baan, begot, maar dat is waar ons Sophie nu aan 't ploegen is. Dat kan hoogstens van deze morgen gebeurd zijn. Wat voor ne zever is dat garde?

GARDE : Oh, Oh 't is mijn werk hé Tist.

KAREL : Mogen wij niet weten wie die klacht ingediend heeft?

GARDE : Oh, Oh! Dit is een openbare klacht en in dit geval....

(boer giet borrel in)

... mag dat wel. Het is Rik Vink.

BOER : Groene Rik begot!

KAREL : Groene Riekus dedju!

BOER : Hoe is 't mogelijk, gij moet toch maar durven sè groene kikvors. Hij ging het voorbeeld eens geven om groen aan te planten, hij zette zijn land vol met

dennenbomen maar hij verkoopt ze rond kerstmis wel voor vier euro het stuk.
Ne schone groene, als het maar opbrengt!

GARDE : Oh! Oh de groen mannen hebben al wel goed gedaan hé, neem nu de
containerparken.

KAREL : Garde, moei u niet of wij zullen uw haar eens groen verven. Wij hebben het
hier over groene Rik. Mij heeft hij ook eens bij de rijf willen zetten

GARDE : Oei, dat marcheerde niet of... wat?

KAREL : Stomme kloot, hij wilde mij een proces aandoen omdat hij last had, zegde
hij, van de ratten die onder het oud ijzer zaten. Ik heb hem persoonlijk eens
aangepakt recht voor zijn deur. Ik zei: "Rik als gij die klacht niet intrekt, dan
zal ik eens tegen uw eieren stampen dat het wit langs uw ogen uitkomt".

GARDE : Oh, Oh gij moogt het recht niet in eigen handen nemen hé Karel.

KAREL : Ik kom daar met mijn handen niet aan, stampen heb ik gezegd.

SUZAN : *(op slaapkamer)* Garde hoe is 't, hebt gij al een lief?

GARDE : Nee en gij, hebt gij al een lief Suzanneke?

SUZAN : Nee, ik moet geen lief hebben, met de venten niets dan last. Garde ik heb
nochtans horen zeggen dat gij met de dochter van de commissaris verkeert.
Amaai, dat is maar een sprinkhaan zalle.... Of hebt ge dat graag misschien?

GARDE : Nee dat is niet waar, dat is echt niet waar.

SUZAN : Ik zeg het maar hé, want als gij verkeert dan moet gij de pil...

BOER : Suzan... ga eens voortwerken.

SUZAN : Met de venten niets dan last. *(zingt liedje van K 3. Af keuken.)*

KAREL : Jamaar Garde, ik heb daarvan ook iets horen ronken. Giet nog eens éne in
Tist.

(Tist giet in)

Garde, tegen ons kunt ge dat toch vertellen hé, wij zijn toch maten hé, schol!

GARDE : Jamaar, daar is echt niets van waar. *(zit)*

BOER : De dochter van de commissaris dat is die Marie-Louise, zij heeft altijd zo een
donker brilleken op. Allé garde, de dochter van de commissaris, uw broodje is
gebakken nog voordat het in de oven gaat.

GARDE : Oh, Oh de commissaris heeft wel eens gezegd als ik met zijn dochter trouw dat ik dan, allé als hij met pensioen gaat, dat ik dan... allé commissaris kan worden.

KAREL : Allé garde, waarop wacht gij dan?

GARDE : 't Is mijn type niet!

BOER : 't Is mijn type niet, zij heeft wel wat kromme benen maar is dat zo erg?

KAREL : Dat is zeker niet erg, maar zij heeft ook wel zowat een bultje. Naar het schijnt heeft dat meer voordelen dan nadelen.

GARDE : Oh, Oh dat is nog allemaal niets maar ik heb ze eens gezien zonder...

KAREL : Kleren?

GARDE : Seksmaniak!... Zonder bril!

BOER : En dan?

KAREL : Leg uit.

GARDE : Die ogen, ik ben verschoten, die ogen dat was zo allé... die lagen daar zo bovenop gelijk bij een panharing die zijn zaad niet kwijtgeraakt.

(Karel en boer lachen. Martin en Hanne op langs voordeur.)

HANNE : Hoi!

MARTIN : De mannen.

BOER : Ha, hier hebt ge mijn zuster en haar dochter sé, ons Martin en Hanne. Komt gij nog wat helpen Martin?

MARTIN : Dat zal wel nodig zijn zeker.

BOER : Gij weet dat wel hé meiske. En hoe was het op school Hanne?

HANNE : Goed, maar wat veel huiswerk!

MARTIN : Maak gij in de keuken uw huiswerk maar want hier zoudt gij nog zat kunnen worden van de reuk alleen.

KAREL : Martinneke, gij zijt wel familie van de boer maar daarom moet gij niet dezelfde kuren hebben hé, want als gij lacht zijt gij veel schoner.

HANNE : Allé moeke, lach eens tegen de Karel.

(Hanne en Martin af keuken)

KAREL : Sè, dat meisje gaat het nog ver brengen sè, die kent haar wereld. Mannen ik ben ermee weg, saluut! (*Karel naar deur*)

GARDE : (*gaat naar Karel*) Karel, wacht eens want ik wil u iets vragen. Als gij nu hard stampst is dat dan echt wit dat uit uw ogen komt?

KAREL : Vraagt dat maar eens aan de commissaris. (*af*)

BOER : Garde wat was dat nu weer met dat geval, allé met die klacht. Ik wil dit graag juist weten, hebt ge nog twee minuten?

GARDE : Oh, Oh (*kijkt op uurwerk*) nog juist vijf minuten. (*giet borrel in*)

BOER : (*roept*) Hanne, Hanne!

HANNE : (*op*) Ja?

BOER : Wilt gij ons Sophie eens gaan roepen, zij is daar aan 't ploegen naast de baan.

HANNE : Ik weet het wel.

BOER : Zeg maar dat ik dringend iets moet zeggen.

HANNE : Ja. (*af stal*)

GARDE : Moet Sophie (*kijkt op uurwerk en wordt klein beetje zat*) binnen vier minuten niet stoppen?

BOER : Jammaar Garde, zo marcheert dat niet bij een boer hé. In feite moet een boer geen uurwerk hebben, dat is altijd van als het licht wordt tot het donker is.

GARDE : Oh, Oh dat is slaven drijven, daar kan ik een proces van...

BOER : Garde, denk aan het wit van uw ogen.

GARDE : Pardon, ik vind dat toch zwaar voor Sophie. Waarom kan de Lode niet eens aflossen?

BOER : De Lode daar spreken wij niet meer van, die is geschraapt in de familie.

GARDE : Oh, Oh... (*boer ziet kwaad*) Pardon?

BOER : Vrouwvolk heb ik genoeg om te werken: ons Bie, ons Sophie, ons Suzan en mijn zuster Martin als het nodig is. Maar mansvolk, een manskerel, dat mankeer ik! Neem nu die gracht, ik weet nu niet wat er scheelt hé, maar ik kan ons Sophie toch niet met een schop in de gracht zetten. Garde misschien dat gij... eens...

GARDE : Oh, Oh ik met een schop? Gij gaat mij niet doen verongelukken hé Tist.

BOER : Wat een stomme vraag, dat had ik moeten weten.

HANNE : (*op stal*) Nonkel Tist, zij komt direct, zij was toch van plan om naar huis te komen. Zij krijgt het vandaag toch niet gedaan zegt ze. (*af keuken*)

BOER : Er uitscheiden als gij nog drie vier uren kunt ploegen, dat was in mijn tijd niet waar!

GARDE : Toen waren er nog veel lompe mensen hé Tist?

BOER : Gij hebt ook geluk dat ge zo 'n schoon postje hebt want als ge het met uw handen moest verdienen? Het zou ook gene vette zijn.

GARDE : Oh, Oh...

SOPHIE : (*op stal*) Wat is er zo dringend?

GARDE : Ja ja Sophieke de bak in gij!

BOER : Het schijnt dat gij de gracht hebt dichtgereden daar naast de baan.

SOPHIE : Wablieft? 't Is niet waar hé, ik ben gewoon met mijn voorste wiel in de gracht geschoven. Als ik daar twee minuten met een schop aan werk is het beter dan het was.

GARDE : Oh, Oh als gij wilt dan zal ik wel... (*boer ziet kwaad*) Pardon?

SOPHIE : Wie heeft dat komen vertellen?

GARDE : Oh, Oh klacht is binnengekomen op het gemeentehuis, van groene Rik.

SOPHIE : Die regenboog: eerst was het Rode Rik, nu Groene Rik en als hij Blauwe Jan wordt dan eten wij hem op.

BOER : Allé, ik pikkel eens tot daar. Ik ben vandaag nogal goed en dan kan ik eens zien. Sophie, zoudt gij geen paar uurkes meer voortploegen?

SOPHIE : Nee va, ziet gij die hoop papieren daar liggen? Dat moet op het einde van de maand allemaal in orde zijn.

BOER : Ik vraag het maar hé. (*af stal*)

GARDE : Uw vader is een doordrijver hé.

SOPHIE : Hij heeft het niet gemakkelijk, nè boer die niet kan werken, nè zoon die niet mee wil en dan ook nog een dochter die niet naar zijn pijpen danst. Maar daarjuist waart gij zo vriendelijk, zoudt gij mij echt willen helpen aan die gracht?

GARDE : Oh, Oh als het maar twee minuten duurt.

SOPHIE : Boerenwerk is uw hobby ook niet hé?

GARDE : Nee, maar gij moet mijn job niet onderschatten hé Sophie. Ik heb veel verantwoordelijkheid en ik sta in voor heel het dorp, toch bijna.

SOPHIE : Toch zeker voor de dochter van de commissaris!

GARDE : Sé, nu doet gij mij pijn sé Sophie, denkt gij nu echt dat ik geen andere kan krijgen?

SOPHIE : Sorry, de Karel die zwanst daar soms mee.

GARDE : Dat is echt mijn type niet.

SOPHIE : Hoe moet uw type er dan uitzien?

GARDE : Wauw, in de eerste plaats moet het een meisje zijn. Gij moet daar niet mee lachen.

SOPHIE : Ik lach daar niet mee, ik ben ook naar school geweest, ik weet wel wat gij bedoelt.

GARDE : Dan, zij moet vriendelijk en lief zijn. Ze... ze mag zo schoon zijn als gij.

SOPHIE : Oh ha! ha! ha, sè vleier!

GARDE : O Sophieke mijn Bieke, ik zing voor u een lieke.

SOPHIE : O ja garde doe dat eens, dat zou ik eens graag willen sè, dat ge voor mij een liedje zingt.

GARDE : Ho, Ho, ik kan niet zingen, ik durf dat niet eens, ik ben nogal aan de verlegen kant.

SOPHIE : Hier sè, drink een borrel dan betert dat. *(schenkt borrel in)*

GARDE : Schol! *(drinkt hem ineens uit)* Ja sorry Sophieke dat was eruit zonder dat ik het wist. Ik kan gewoon niet zingen, zo eens een rijmpje maken als het lukt ja.

SOPHIE : Maar dat is ook goed. Garde hier sé drink nog een borrel.

(schenkt in en garde drinkt half op)

Allée toe garde, alstublieft, please.

GARDE : *(zet zich in houding)* In naam der wet, ik wil met u naar bed.

(De vrolijke Sophie verandert, trekt een ernstig gezicht en giet de halve borrel in de garde zijn gezicht. Gaat af keuken.)